Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 3. 2014, sp. zn. 5 Tdo 45/2014, ECLI:CZ:NS:2014:5.TDO.45.2014.1

Číslo: 3/2015

Právní věta: Jednočinný souběh trestných činů loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku a neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 1 tr. zákoníku není vyloučen.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 12.03.2014

Spisová značka: 5 Tdo 45/2014

Číslo rozhodnutí: 3

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Loupež, Neoprávněné opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku

Předpisy: §55 Zákona č. 89/2012 Sb.
§57 Zákona č. 89/2012 Sb.
§64 Zákona č. 89/2012 Sb

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného K. S. proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 7. 2012, sp. zn. 5 To 238/2012, který rozhodl jako soud odvolací v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. 3 T 193/2011.

Z o d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 4. 4. 2012, sp. zn. 3 T 193/2011, byl obviněný K. S. uznán vinným zločinem loupeže podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku (zák. č. 40/2009 Sb., ve znění pozdějších předpisů, dále jen „tr. zákoník“) a přečinem neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. l tr. zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 odst. l tr. zákoníku, kterých se měl dopustit tím, že dne 28. listopadu 2010 kolem 23:00 hod. v P. 6, B. ul. na zastávce autobusu MHD linky č. 180 – M., před hotelem P., v okamžiku, kdy se v okolí nenacházely žádné další osoby, po předchozí dohodě a v součinnosti s dosud neztotožněným spolupachatelem přistoupili k osamoceně stojící poškozené Z. K., dosud neztotožněný spolupachatel poškozenou chytil zezadu za ruce aby jí znemožnil pohyb, a obviněný K. S. současně uchopil řemínek kabelky poškozené, kterou měla zavěšenou přes rameno, a snažil se jí kabelku strhnout, poškozená se bránila a kabelku nechtěla vydat, pevně ji držela, obviněný však tahal za řemínek tašky takovou silou, až řemínek kabelky vytrhl a v důsledku toho poškozená upadla na zem, na kolena, přitom

utrpěla krevní výrony v oblasti obou kolen, a poté obviněný společně s dosud neztotožněným spolupachatelem s kabelkou poškozené z místa činu uprchli, způsobili tak poškozené Z. K. škodu odcizením věcí: černé koženkové kabelky v hodnotě 1000,- Kč a jejího obsahu – peněženky v hodnotě 250,- Kč s finanční hotovostí 600,- Kč, občanského průkazu, řidičského průkazu, ISIC karty, průkazky MHD P. s kuponem v hodnotě 720,- Kč, průkazky S. A., karty zdravotní pojišťovny, platební karty K. b., a. s., V. E., mobilního telefonu zn. S., IMEI …., v hodnotě 1000,- Kč a svazku 5 klíčů s přívěsky, v celkové výši 3570,- Kč.

Za tento zločin a přečin a za sbíhající se přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. l tr. zákoníku a přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 15. 1. 2011, sp. zn. 16 T 47/2010, který nabyl právní moci dne 8. 9. 2011, byl obviněný K. S. odsouzen podle § 173 odst. l tr. zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 5 (pěti) let. Podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku byl pro výkon tohoto trestu zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku byl současně zrušen výrok o trestu z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 15. 1. 2011, sp. zn. 16 T 47/2010, který nabyl právní moci dne 8. 9. 2011, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 228 odst. l tr. ř. byla obviněnému uložena povinnost zaplatit poškozené Z. K., M. 1607, T. S., na náhradě škody částku 3570,- Kč.

Městský soud v Praze, který projednal odvolání obviněného K. S., jako soud odvolací, rozhodl usnesením ze dne 17. 7. 2012, sp. zn. 5 To 238/2012, tak, že podle § 256 tr. ř. odvolání obviněného K. S. jako nedůvodné zamítl.

Proti uvedenému usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 7. 2012, sp. zn. 5 To 238/2012, ve spojení s rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 4. 4. 2012, sp. zn. 3 T 193/2011, podal obviněný K. S. prostřednictvím své obhájkyně JUDr. B. H. dovolání ze dne 8. 10. 2012 z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Následně podal opožděné doplnění dovolání ze dne 8. 11. 2012 z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 písm. a) tr. ř. Opožděnost doplněného dovolání Nejvyšší soud dovodil z toho, že obviněný K. S., jeho obhájkyně a rovněž i státní zástupce obdrželi rozhodnutí Městského soudu dne 10. 8. 2012. Lhůta pro podání dovolání činí podle § 265e odst. 1 tr. ř. dva měsíce. Lhůta pro podání dovolání v dané věci, v rámci které obviněný mohl rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání měnit (srov. § 265f odst. 2 tr. ř.), tak uplynula jmenovanému obviněnému již dne 10. 10. 2012.

V řádně podaném dovolání ze dne 8. 10. 2012 obviněný K. S. konkrétně namítal, že důvody podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. dovozuje z toho, že ve věci došlo k natolik extrémnímu nesouladu mezi provedenými důkazy, a na jejich základě učiněnými skutkovými zjištěními, že následkem je nesprávné právní posouzení skutku, a soudy obou stupňů nesprávně právně kvalifikovaly skutek jako jednočinný souběh zločinu loupeže podle ustanovení § 173 odst. 1 tr. zákoníku a přečinu neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle ustanovení § 234 odst. 1 tr. zákoníku, jelikož druhý uvedený přečin je v tomto případě fakticky konzumován zločinem loupeže. Od zahájení trestního stíhání obviněný tvrdí, že skutek, který je mu kladen za vinu, nespáchal, přičemž poukázal na to, že byl v inkriminované době na Slovensku; jeho usvědčení poškozenou je procesně nepoužitelné, jelikož nelze vyloučit, že jej poškozená v průběhu rekognice podle fotografií provedené jako neodkladný a neopakovatelný úkon, nicméně až čtyři měsíce po události, označila jen proto, že jí byly předloženy fotografie, které neodpovídaly jejímu popisu pachatele, přičemž dovolatelova podoba na fotografii neodpovídala ani jeho podobě v listopadu 2010, přičemž rovněž nelze vyloučit, že byla poškozená při svém výběru policií ovlivněna, výpověď svědka C. prokazuje pouze to, že s ním byl v hospodě, kde mu pomohl opatřit od neznámé dvojice telefon S., jenž byl pravděpodobně předmětem loupeže. Soud rozhodující v prvním stupni z výpovědi svědka C. vyvodil, že telefon S., který svědek C. v hospodě získal, byl dříve v dovolatelově držení. Soud tedy zcela

opominul informaci svědka C. o tom, že s mobilem S. přišla do hospody neznámá dvojice a ta jej chtěla vyměnit za jeho mobil M. Odvolací soud v napadeném rozhodnutí toto odvolací tvrzení obviněného zcela přešel, tj. vůbec se s ním nevypořádal. Jsou-li vadná skutková zjištění prvostupňového soudu ohledně toho, od koho C. telefon nabyl, a odvolací soud, přestože byl na nesoulad upozorněn, se s ním nijak v odůvodnění rozsudku (pozn. správně usnesení) nevypořádal, pak tento extrémní nesoulad přetrvává i v napadeném rozhodnutí. Při správném vyvození skutkových zjištění z výpovědi svědka C. je dovolatelova vina prokazována již jen důkazem v podobě jeho rozpoznání poškozenou v rámci rekognice čtyři měsíce po události. Od sdělení obvinění zpochybňuje objektivnost rekognice, a to především z toho důvodu, že do souboru poškozené prezentovaných fotografií byly zaprvé zařazeny osoby, které neodpovídaly popisu udanému poškozenou, a zadruhé fotografie dovolatelovy osoby byla několik let stará, pořízená ve výkonu trestu, a proto na ní vypadal logicky mladší, než byl v listopadu 2010. Podle dovolatele o faktickou konzumpci se jedná tehdy, pokud je konzumovaný trestný čin spáchaný v jednočinném souběhu jen prostředkem nebo vedlejším produktem relativně malého významu ve srovnání se základním trestným činem. Tak je tomu v předmětném případě u přečinu neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle ustanovení § 234 odst. 1 tr. zákoníku. Znakem skutkové podstaty loupeže, ze které je obviněn, je úmysl pachatele zmocnit se násilím, popř. pohrůžkou bezprostředního násilí věci. Touto věcí byla v předmětném případě kabelka poškozené, ve které se nacházela peněženka spolu s platební kartou. O konkrétním obsahu kabelky však nemohl pachatel vědět, a i pokud by předpokládal, že se v kabelce bude nacházet platební karta, nebylo opatření platební karty, která je v současné době již dobře technicky chráněna, a tudíž obtížně dále použitelná k opatření finančních prostředků, jistě jeho primárním úmyslem. Trestný čin neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku je přečin, zatímco loupež je zločinem, i z tohoto pohledu je zřejmé, že první uvedený trestný čin by měl být za konkrétních okolností případu zločinem loupeže fakticky konzumován.

Z výše uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší soud podle ustanovení § 265k tr. ř. napadené rozhodnutí odvolacího soudu zrušil a podle ustanovení § 2651 tr. ř. vrátil k novému projednání.

V opožděně podaném doplnění dovolání ze dne 8. 11. 2012 obviněný K. S. rozšířil uplatněné dovolací důvody o dovolací důvod podle ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) tr. ř., tedy že odvolací soud nebyl při rozhodování o jeho odvolání náležitě obsazen. Během rozhodování o odvolání totiž došlo bez jeho souhlasu ke změně v osobě předsedy senátu. Na vyrozumění o veřejném zasedání o odvolání u Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2012, sp. zn. 5 To 238/2012, je uveden jako předseda senátu JUDr. J. C., ale na usnesení o zamítnutí odvolání Městského soudu v Praze ve stejné věci ze dne 17. 7. 2012 je uveden jako předseda senátu Mgr. J. K. Uvedené skutkové okolnosti bez dalšího také znamenají, že byl odňat svému zákonnému soudci, čímž bylo porušeno jeho právo podle čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Zásada, že nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci, představuje jednu ze základních záruk nezávislého a nestranného soudního rozhodování v právním státě a podmínku řádného výkonu té části veřejné moci, která byla soudům ústavně svěřena. Porušení této zásady znamená závažný zásah do práva na spravedlivý proces a zásah do Listinou garantovaných základních práv na soudní ochranu. Zároveň jde o hrubý nedostatek trestního řízení ve výše uvedené věci, který odůvodňuje zrušení napadeného rozhodnutí odvolacího soudu.

Obhájkyně obviněného JUDr. B. H. ve svém přípise zaslaném prostřednictvím mailu dne 11. 12. 2013 sdělila, že souhlasí s projednáním věci 3 T 193/2011 v neveřejném zasedání.

Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství, jemuž bylo dovolání obviněného K. S. doručeno ve smyslu § 265h odst. 2 tr. ř., se k němu vyjádřil s tím, že pokud se jedná o opožděně podané doplnění dovolání a námitku v něm uvedenou, v případě nutné potřeby lze ad hoc do doby zahájení jednání soudu změnit přidělení věci konkrétnímu předsedovi senátu, aniž by k tomu bylo třeba jakéhokoli souhlasu obviněného, přičemž z rozvrhu práce Městského soudu v Praze pro rok 2012 plyne, že Mgr.

K. byl zástupcem předsedy senátu 5 To JUDr. C. Argumentaci směřující k dovolacímu důvodu uvedenému v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. obviněný prezentuje jako námitku tzv. extrémního nesouladu. Ve skutečnosti však neuvádí žádnou konkrétní výhradu, jež by o tak závažném nedostatku napadeného rozhodnutí svědčila. Jeho tvrzení se soustřeďuje na polemiku se způsobem, jímž nalézací soud hodnotil provedené důkazy, přičemž prosazuje hodnocení alternativní, jež by pro něho vyznělo příznivěji. Na rozdíl od soudu prvního stupně však dovolatelem zastávané stanovisko postrádá komplexnost a naopak selektivně akcentuje pouze ty prvky skutkových zjištění, které vnímá jako pro sebe příznivější. Zejména je však třeba zdůraznit skutečnost, že stejné námitky dovolatel uplatnil již v řádném opravném prostředku a nadstandardním způsobem se jimi zabýval odvolací soud, na jehož rozhodnutí lze plně odkázat. Z konstantní praxe Nejvyššího soudu plyne poznání, že dovolání vybudovaná na týchž námitkách, které obviněný neúspěšně uplatnil již v řádném opravném prostředku, bývají zpravidla odmítána jako zjevně neopodstatněná, a takový postup připadá v úvahu i ohledně dovolání obviněného K. S. Kromě toho nelze opomíjet skutečnost, že důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. předpokládá, že dovolatel vznese námitky proti aplikaci norem hmotného práva na soudem zjištěný skutkový stav, jak je zachycen v tzv. skutkové větě výroku rozsudku. To však dovolatel – s výjimkou námitky faktické konzumpce – nečiní. Pouze se domáhá jiného hodnocení provedených důkazů, jež by směřovalo ke stabilizaci odchylného skutkového stavu a potažmo i ke změně hmotně právního posouzení věci. Výhrady proti skutkovým zjištěním však nelze pod tento dovolací důvod úspěšně podřadit a nevyhovují ani žádnému jinému důvodu, jak jsou vyjmenovány v zákonném katalogu dovolacích důvodů (§ 265b tr. ř.). Pokud jde o vzpomenutou námitku faktické konzumpce, ani v tomto směru není možno dovolateli přisvědčit. Oba delikty spáchané v jednočinném souběhu mají zcela odlišný chráněný objekt a nejedná se mezi nimi o poměr mezi hlavním deliktem a jeho vedlejším, víceméně nechtěným produktem, který nebyl pokryt subjektivní stránkou pachatele. Naopak, jestliže pachatel naplnil znaky zločinu loupeže tím, že se násilím zmocnil dámské kabelky, kterou navíc při sobě měla žena očividně cestující na větší vzdálenost (vezla rozměrnější zavazadlo na kolečkách), musel zcela zjevně počítat s možností, že součástí obsahu kabelky bude peněženka, v níž je nutno předpokládat kromě hotovosti rovněž uložení technických platebních prostředků (platebních karet), jejichž protiprávní držba je sankcionována podle trestního zákoníku jako zvláštní delikt. V této souvislosti lze citovat právní názor Nejvyššího soudu vyjádřený v usnesení ze dne 31. 7. 2013, sp. zn. 3 Tdo 678/2013, podle nějž v současné době lze považovat přítomnost platební karty v peněžence za stejně samozřejmou, jako je zde přítomnost hotových peněz, a proto při odcizení peněženky zpravidla bude pachatel minimálně srozuměn s tím, že s peněženkou odcizí i platební karty a dopustí se tak přečinu neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 1 tr. zákoníku. Je tedy zřejmé, že ani této námitce dovolatele není možno přiznat důvodnost.

Vzhledem ke shora řečenému státní zástupce navrhl, aby Nejvyšší soud podané dovolání podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl jako zjevně neopodstatněné, přičemž z části bylo podáno z jiných důvodů, než jsou stanoveny v § 265b tr. ř. Navrhl dále, aby Nejvyšší soud o tomto dovolání rozhodl v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. v neveřejném zasedání. Pro případ, že by Nejvyšší soud shledal podmínky pro jiné než navrhované rozhodnutí, vyjádřil tímto ve smyslu § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř. výslovný souhlas s rozhodnutím věci v neveřejném zasedání i jiným než navrženým způsobem.

Nejvyšší soud jako soud dovolací nejprve v souladu se zákonem zkoumal, zda není dán některý z důvodů pro odmítnutí dovolání podle § 265i odst. 1 tr. ř., a na základě tohoto postupu shledal, že dovolání ve smyslu § 265a odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. ř. je přípustné, bylo podáno osobou oprávněnou (§ 265d odst. 1 písm. a/ tr. ř.), řádně a včas – pouze pokud jde o první podané dovolání, nikoliv o jeho opožděné doplnění (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.), a splňuje náležitosti dovolání. Protože dovolání lze podat jen z důvodů taxativně vymezených v § 265b tr. ř., Nejvyšší soud dále posuzoval, zda obviněným vznesené námitky naplňují jím tvrzené dovolací důvody, a shledal, že pouze dovolací důvody podle §

265b odst. 1 písm. g) tr. ř. byly uplatněny v souladu se zákonem vymezenými podmínkami. Následně se Nejvyšší soud zabýval důvodem odmítnutí dovolání podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř., tedy zda nejde o dovolání zjevně neopodstatněné.

Dovolací důvod uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) tr. ř. spočívá v tom, že ve věci rozhodl věcně nepříslušný soud, nebo soud, který nebyl náležitě obsazen, ledaže místo samosoudce rozhodoval senát nebo rozhodl soud vyššího stupně. Dovolací důvod zde spočívá v tom, že ve věci rozhodl: aa) věcně nepříslušný soud nebo bb) soud, který nebyl náležitě obsazen, ledaže místo samosoudce rozhodl senát nebo rozhodl soud vyššího stupně. Věcně nepříslušným soudem je soud, který rozhodl v rozporu s pravidly upravujícími v trestním řízení věcnou příslušnost soudů. Prakticky se zde jedná o případ, v němž ve věci rozhodl v prvním stupni okresní soud nebo jemu na roveň postavený soud, přestože předmětem trestního stíhání byl trestný čin, o kterém měl podle § 17 odst. 1 tr. ř. v prvním stupni konat řízení a rozhodnout krajský soud. Dovolacím důvodem podle tohoto ustanovení není skutečnost, že v řízení došlo k porušení zásad o místní příslušnosti soudu (§ 18 tr. ř.). Soud nebyl náležitě obsazen, jestliže obsazení soudu neodpovídalo ustanovením § 27, § 31 a § 35 zák. č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů. Tak tomu bude, zejména když rozhodoval samosoudce namísto senátu nebo když byl senát soudu složen z předsedy senátu a přísedících, přestože měl rozhodovat senát složený jen ze soudců, nebo opačně, dále pokud senát rozhodoval v neúplném složení, na rozhodování se podílel soudce, který nebyl náhradním soudcem podle § 197, nebo soudce, který byl v době rozhodnutí dočasně přidělen k jinému soudu apod.

Ačkoliv dovolatel namítal, že odvolací soud nebyl náležitě obsazen v opožděně podaném doplnění dovolání, Nejvyšší soud přesto zaslal žádost Městskému soudu v Praze, aby se vyjádřil k dovolatelem namítaným skutečnostem ohledně uvedení JUDr. J. C. na vyrozumění obhájce o konání veřejného zasedání u odvolacího soudu datovaném 31. 5. 2012. Na základě této žádosti Mgr. J. K. zaslal Nejvyššímu soudu sdělení datované 5. 3. 2014, z nějž vyplývá, že kmenovými členy odvolacího senátu 5 To v roce 2012 byli a dosud jsou: 1) JUDr. J. C., předseda senátu; v neformální terminologii městského soudu označován jako tzv. „starší předseda senátu“, který je v rámci rozvrhu práce Městského soudu v Praze osobou především odpovědnou za fungování a činnost odvolacího senátu; 2) Mgr. J. K., v neformální terminologii tzv. „mladší předseda senátu“, který má v soudní činnosti rovněž funkci předsedy senátu, zastupuje „staršího“ v jeho administrativních i soudních činnostech v době jeho nepřítomnosti; 3) JUDr. J. S., soudkyně, která v současné době nemá funkci předsedy senátu. V rámci vnitřního uspořádání činností v senátu 5 To jsou věci napadlé do senátu (odvolání a stížnosti) rozdělovány mezi tři členy senátu v gesci staršího předsedy senátu podle jednoduchého algoritmu podle pořadových čísel, pod kterými napadají, takže každý z členů senátu věc dostává do svého referátu prakticky od počátku. Příslušný soudce prostuduje spis, a pokud dospěje k závěru, že je namístě nařídit veřejné zasedání, pak na příslušný formulář nařízení veřejného zasedání označí osoby, které je nutno k veřejnému zasedání předvolat či vyrozumět, také zprávy, listiny či spisy, které je nutno vyžádat. Poté od „staršího“ předsedy (který má v dispozici plánovací kalendář) referent vyžádá přidělení termínu jednání, určený termín doplní do formuláře nařízení veřejného zasedání a spolu se spisem odevzdá příslušné pracovnici trestní kanceláře k vypravení. Podle zavedeného úzu, který odpovídá rozvrhu práce u Městského soudu v Praze, opatřuje trestní kancelář formuláře předvolání či vyrozumění stran a dalších osob automaticky jménem a funkcí „staršího“ předsedy senátu, i když danou věc od počátku do konce referuje jiný člen senátu. V daném případě obviněného K. S. tedy nebyl žádný důvod ke změně osoby předsedy senátu v průběhu odvolacího řízení, k dovolatelem vytýkané změně tak nedošlo. Toto vyjádření předsedy senátu Mgr. J. K. odpovídá obsahu spisu, a to zejména rozvrhu práce týkajícího se senátu 5 To, dále referátu o nařízení veřejného zasedání (č. l. 231 spisu – podpisu předsedy senátu), protokolu o veřejném zasedání ze dne 14. 6. 2012, kde zasedal senát ve složení předseda senátu Mgr. J. K. a soudci JUDr. J. C. a JUDr. M. S. (č. l. 255 až 257 spisu), dalšímu referátu na č. l. 258 až 259 spisu a protokolu o veřejném zasedání ze dne 17. 7. 2012 (č. l. 262 až 264 spisu). Z těchto důvodů není uvedená, byť opožděná, dovolací

námitka důvodná.

Obviněný K. S. uplatnil rovněž dovolací důvod uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., v němž je stanoveno, že tento důvod dovolání je naplněn tehdy, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. V rámci takto vymezeného dovolacího důvodu je možné namítat buď nesprávnost právního posouzení skutku, tj. mylnou právní kvalifikaci skutku, jak byl v původním řízení zjištěn, v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva, anebo vadnost jiného hmotně právního posouzení. Z toho vyplývá, že důvodem dovolání ve smyslu tohoto ustanovení nemůže být samotné nesprávné skutkové zjištění, a to přesto, že právní posouzení (kvalifikace) skutku i jiné hmotně právní posouzení vždy navazují na skutková zjištění vyjádřená především ve skutkové větě výroku o vině napadeného rozsudku a blíže rozvedená v jeho odůvodnění. V rámci dovolání podaného z důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je možné na skutkový stav poukázat pouze z hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. Nejvyšší soud je zásadně povinen vycházet ze skutkových zjištění soudu prvního stupně, případně doplněných nebo pozměněných odvolacím soudem. V návaznosti na tento skutkový stav pak zvažuje hmotně právní posouzení, přičemž samotné skutkové zjištění učiněné v napadených rozhodnutích nemůže změnit, a to jak na základě případného doplňování dokazování, tak i v závislosti na jiném hodnocení v předcházejícím řízení provedených důkazů. To vyplývá také z toho, že Nejvyšší soud v řízení o dovolání jako specifickém mimořádném opravném prostředku, který je zákonem určen k nápravě procesních a právních vad rozhodnutí vymezených v § 265a tr. ř., není a ani nemůže být další (třetí) instancí přezkoumávající skutkový stav věci v celé šíři, neboť v takovém případě by se dostával do role soudu prvního stupně, který je z hlediska uspořádání zejména hlavního líčení soudem zákonem určeným a také nejlépe způsobilým ke zjištění skutkového stavu věci ve smyslu § 2 odst. 5 tr. ř., popř. do pozice soudu projednávajícího řádný opravný prostředek, který může skutkový stav korigovat prostředky k tomu určenými zákonem (srov. § 147 až § 150 a § 254 až § 263 tr. ř. a taktéž přiměřeně např. usnesení Ústavního soudu ve věcech pod sp. zn. I. ÚS 412/02, III. ÚS 732/02, III. ÚS 282/03 a II. ÚS 651/02, dále např. usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 7. 2008, sp. zn. IV. ÚS 60/06). V té souvislosti je třeba zmínit, že je právem i povinností nalézacího soudu hodnotit důkazy v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř., přičemž tento postup ve smyslu § 254 tr. ř. přezkoumává odvolací soud. Zásah Nejvyššího soudu jako dovolacího soudu do takového hodnocení přichází v úvahu jen v případě, že by skutková zjištění byla v extrémním nesouladu s právními závěry učiněnými v napadeném rozhodnutí (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 17. května 2000, sp. zn. II. ÚS 215/99, uveřejněný pod č. 69 ve sv. 18 Sb. nál. a usn. ÚS ČR nebo nález Ústavního soudu ze dne 20. června 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve sv. 3 Sb. nál. a usn. ÚS ČR; dále srov. rozhodnutí pod sp. zn. III. ÚS 166/95 nebo III. ÚS 376/03). Zásah do skutkových zjištění je dále v rámci řízení o dovolání přípustný jen tehdy, učinil-li dovolatel extrémní nesoulad předmětem svého dovolání (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 8. 2006, sp. zn. 8 Tdo 849/2006), jak tomu bylo v projednávané trestní věci. K extrémnímu nesouladu mezi provedenými důkazy a učiněnými skutkovými zjištěními srov. také např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 5. 2010, sp. zn. 7 Tdo 448/2010, usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 11. 2009, sp. zn. IV. ÚS 889/09, nebo rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05. Takový závěr, že by skutková zjištění byla v extrémním nesouladu s právními závěry učiněnými v napadeném rozhodnutí, však s ohledem na obsah obou citovaných rozhodnutí a jejich návaznost na provedené dokazování, které je zachyceno v přezkoumaném spisovém materiálu Nejvyšším soudem, nelze učinit.

Dovolatel se ve svém mimořádném opravném prostředku nejprve zaměřil na výpověď svědka C., která podle jeho názoru prokazuje pouze to, že s ním byl v hospodě, kde mu pomohl opatřit od neznámé dvojice telefon S., jenž byl pravděpodobně předmětem loupeže. Soud rozhodující v prvním stupni z výpovědi svědka C. vyvodil, že telefon S., který svědek C. v hospodě získal, byl dříve v

dovolatelově držení. Soud tedy zcela opominul informaci svědka C. o tom, že s mobilem S. přišla do hospody neznámá dvojice a ta jej chtěla vyměnit za jeho mobil M. Odvolací soud v napadeném rozhodnutí toto odvolací tvrzení obviněného zcela přešel, tj. vůbec se s ním nevypořádal.

Nejvyšší soud k této námitce obviněného K. S. předně poznamenává, že již v odůvodnění rozsudku nalézacího soudu je citována výpověď svědka P. C., a to včetně té části, v níž uvádí, že u S. tehdy v pivnici seděla nějaká holka s klukem, chtěli vyměnit telefon, protože se jim líbila jeho M. (srov. str. 3 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). Kromě toho nalézací soud uvedl, že dále z jeho výpovědi vyplynulo, že policisté o panu S. nic neříkali, ale jen mu řekli, vypovídej nebo to schytáš ty. Jméno K. S. řekl první on, ne policisté (srov. str. 4 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu a rovněž č. l. 199 – 200 spisu). Nalézací soud v odůvodnění svého rozsudku také uvedl, že obviněný je usvědčován i obsahem záznamu o uskutečněném telekomunikačním provozu, který koresponduje obsahu svědecké výpovědi svědka P. C. Svědek ve své výpovědi tedy vyloučil, že by to byli policisté, kdo jako první mu sdělili jméno obviněného K. S., naopak byl to svědek, který jak sám uvedl k odcizenému mobilnímu telefonu, sdělil totožnost osoby, od které předmětný mobilní telefon získal (srov. str. 5 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). Z uvedeného je tedy zřejmé, že ani nalézací soud nezpochybňoval, že se v pivnici „U A." vyskytovala dvojice, která měla mít zájem o svědkův telefon výměnou za mobilní telefon pocházející z projednávané trestné činnosti. Ovšem sama tato skutečnost nemá žádný vliv na zpochybnění viny obviněného K. S. Odvolací soud totiž v odůvodnění svého usnesení výstižně zdůraznil, že z provedeného monitorování kontaktů z inkriminovaného telefonu a následného ve spise zdokumentovaného šetření je zcela zřejmé to, že prvním uživatelem inkriminovaného telefonu, který jej po loupeži aktivoval, byl s odstupem cca deseti dnů od loupeže svědek C., který v rámci procesního dokazování vypověděl o jeho nabytí a potvrdil i při výslechu v hlavním líčení – ačkoli z protokolu o jeho výpovědi je zřejmé, že rozhodně nemínil obviněnému přitěžovat, že na osobu obviněného jej policie nenavedla, ale sám vyslovil jako první jméno tohoto svého známého, když podával vysvětlení, jak se k němu předmětný telefon dostal. Jaké případné další transakce se s telefonem děly následně, mezi jeho převzetím C. od obviněného a kontaktováním C. policií, resp. kdo všechno byli jeho dalšími uživateli po C., je již nepodstatné, když ostatně o tom, že v komunitách daného typu (osoby s bohatou trestní minulostí, hospodští, stálí návštěvníci hospod apod.) dochází za různých okolností k častým neformálním výměnám, prodejům či zastavením různých telefonních přístrojů neregistrovaných na jméno, netřeba pochybovat, a vyplývá to koneckonců svým způsobem i z podání obviněného do protokolu o úkonu prostudování spisu (č. l. 112 – 113 spisu), jakož i ze skutečnosti, že při zadržení 30. 9. 2011 sám disponoval dvěma mobilními telefony S. různého typu. Navíc v rámci své obhajovací argumentace i sám obviněný neprotiřečil tvrzení svědka C., že 7. 12. 2010 se předání telefonu účastnil (podle své verze jako prostředník) – v podrobnostech dále srov. str. 7 odůvodnění usnesení odvolacího soudu. Odvolací soud tak rovněž v souvislosti s ostatními okolnostmi případu hodnotil svědeckou výpověď svědka P. C. Nejvyšší soud proto uzavírá, že z předestřeného dokazování je zřejmé, že není důvodná námitka obviněného, že odvolací soud se v odůvodnění svého rozsudku (pozn. správně „svého usnesení") s uvedenou odvolací námitkou nevypořádal, když nelze vytrhávat části vět ze souvislosti, jak činí obviněný v dovolání. Podle názoru Nejvyššího soudu je třeba zdůraznit, že s mobilním telefonem poškozené Z. K. mohl manipulovat jak svědek C. a „dvojice zájemců o telefon svědka C.", za který podle tvrzení obviněného vyměnila předmětný mobilní telefon S. poškozené, přičemž je nepochybné a podstatné, že se tohoto nakládání s předmětným telefonem účastnil rovněž obviněný K. S. Navíc nelze pominout, že podle výroku rozsudku nalézacího soudu se obviněný dopustil skutku kladeného mu za vinu po předchozí dohodě a v součinnosti s dosud neztotožněným spolupachatelem, a proto i ten mohl nakládat s předmětným mobilním telefonem poškozené, a to příp. i v rámci neztotožněné dvojice, přičemž podstatné je, že obviněný se na předání předmětného mobilního telefonu svědku P. C. nepochybně podílel.

Následně dovolatel namítal, že jeho usvědčení poškozenou je procesně nepoužitelné, jelikož nelze vyloučit, že jej poškozená v průběhu rekognice podle fotografií provedené jako neodkladný a

neopakovatelný úkon, nicméně až čtyři měsíce po události, označila jen proto, že jí byly předloženy fotografie, které neodpovídaly jejímu popisu pachatele a dovolatelova podoba na fotografii neodpovídala jeho podobě v listopadu 2010, přičemž rovněž nelze vyloučit, že byla při svém výběru policií ovlivněna. Dovolatel od sdělení obvinění zpochybňuje objektivnost rekognice, a to především z toho důvodu, že do souboru poškozené prezentovaných fotografií byly zaprvé zařazeny osoby, které neodpovídaly popisu udanému poškozenou a zadruhé, fotografie dovolatelovy osoby byla několik let stará, pořízená ve výkonu trestu, a vypadal na ní logicky mladší, než byl v listopadu 2010.

Podle ustanovení § 104b tr. ř. se rekognice koná, je-li pro trestní řízení důležité, aby podezřelý, obviněný nebo svědek znovu poznal osobu nebo věc a určil tím jejich totožnost. Podezřelý, obviněný nebo svědek, kteří mají poznat osobu nebo věc, se před rekognicí vyslechnou o okolnostech, za nichž osobu nebo věc vnímali, a o znacích nebo zvláštnostech, podle nichž by bylo možno osobu nebo věc poznat. Osoba nebo věc, která má být poznána, jim nesmí být před rekognicí ukázána. Má-li být poznána osoba, ukáže se podezřelému, obviněnému nebo svědkovi mezi nejméně třemi osobami, které se výrazně neodlišují. Není-li možno ukázat osobu, která má být poznána, rekognice se provede podle fotografie, která se předloží podezřelému, obviněnému nebo svědkovi s obdobnými fotografiemi nejméně tří dalších osob. Tento postup nesmí bezprostředně předcházet rekognici ukázáním osoby. Nejvyšší soud přezkoumal jak protokol o výslechu svědka – Z. K., předcházející samotné rekognici (č. l. 36 – 39 spisu), tak i protokol o rekognici osoby podle fotografií podle § 104b tr. ř. (č. l. 40 – 48 spisu), přičemž dospěl k zjištění, že oba procesní úkony zcela odpovídají zákonným požadavkům. V protokolu o výslechu svědka Z. K. se uvádí, že jako neodkladný nebo neopakovatelný úkon je výslech svědka prováděn z důvodu, že od doby činu uběhla již poměrně dlouhá doba, kdy reálně hrozí zapomenutí skutečností, důležitých pro trestní řízení v paměti poškozené, zejména pak podoby pachatele. Výslech svědka pak předchází rekognici, kterou má být ustanoven pachatel skutku (srov. č. l. 36 spisu). Poškozená potom konkrétně popsala jak prvního, tak zejména druhého muže, který jí od samého začátku tahal za tašku (tj. obviněného K. S.), a to následovně: věk asi 30 let, nebo něco přes 30 let, běloch, vysoký asi 170-180 cm, ne nějak extrémně hodně vysoký, štíhlé postavy, mluvil česky bez přízvuku, jenom tak chraptivě, divně, přišlo jí, jako by to dělal schválně, takovým způsobem, jako by ze sebe dělal frajírka, vlasy měl hodně blonďaté, podle poškozené hodně odbarvené, krátké, tak asi 4 cm dlouhé, spíše takový mírně protáhlejší, lehce oválný, rozhodně ne nějak výrazně kulatý, měl na tváři strniště, barvy očí si nevšimla, na sobě měl džíny a nějakou tmavší bundu, žádného zvláštního znamení si nepovšimla (srov. č. l. 39 spisu). Z protokolu o rekognici se potom podává, že rekognice je provedena podle fotografií ve smyslu ustanovení § 104b odst. 4 tr. ř., protože není možno ukázat osobu, která má být poznána, aby případným předvoláním nebo předvedením jmenovaného k rekognici in natura nebyl varován druhý pachatel, jehož totožnost není prozatím SKPV známa. Kromě toho zde byla s ohledem na osobní znalost tehdy podezřelého K. S. obava, že by svým jednáním mařil prověřování varováním spolupachatele a skrýváním se (srov. č. l. 40 spisu). V rámci samotného průběhu rekognice byla poznávající osobě dána možnost, aby si v klidu prohlédla fotoalbum. Tato prohlídka trvala 10 vteřin a poznávající osoba prohlásila, že poznává osobu pod č. 3, osobu poznala bez zaváhání, jedná se o toho pachatele, o kterém prohlásila, že by jej určitě poznala, popisovala jej jako toho druhého muže, běloch, ten jí od samého počátku rval tu kabelku. Ze závěru potom vyplývá, že poznávající Z. K. poznala bez jakéhokoliv zaváhání na fotoalbu osobu pod č. 3, tedy osobu K. S., jako pachatele, kterého popisovala jako druhého muže ve svém výslechu (srov. č. l. 43 spisu). Pouze pro úplnost Nejvyšší soud dodává, že nemá výhrad ani k fotografiím použitým ve fotoalbu, kdy se jedná v zásadě o typově stejné osoby, navíc použitou fotografii obviněného K. S. je možno považovat za odpovídající popisu poškozené Z. K. Dále je třeba poukázat na skutečnost, že z protokolu o rekognici a zejména ze svědecké výpovědi poškozené Z. K., nevyplývá jakékoli ovlivnění ze strany policejního orgánu provádějícího rekognici. Ostatně je třeba také zdůraznit, že poškozená opětovně v podstatných bodech shodně popsala obviněného rovněž i u hlavního líčení a také zde opětovně obviněného K. S. poznala jako pachatele předmětné trestné činnosti. Navíc uvedla, že obviněného viděla jasně, měl kapuci a viděla mu do obličeje. Dále z její

výpovědi vyplývá, že ji nikdo při výslechu ani při rekognici podle fotografií neovlivňoval, k čemuž uvedla, že „policisté nekomentovali ty fotografie. Nekomentovali kriminální minulost osob na fotografiích“ (srov. č. l. 189 spisu). Nejvyšší soud tak dospěl ke shodným závěrům jako soud odvolací, který se velmi podrobně zabýval provedenou rekognicí na stranách 8 a dále zejména 9 – 11 odůvodnění svého usnesení, a proto na ně může v podrobnostech odkázat. Dále je třeba zdůraznit, že výpověď poškozené Z. K. je i podle názoru Nejvyššího soudu zcela věrohodná, neboť je v souladu s provedeným dokazováním, které oba soudy nižších stupňů hodnotily v souladu s § 2 odst. 6 tr. ř.

Dovolatel v neposlední řadě namítal, že trestný čin neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku je přečin, zatímco loupež je zločinem, a proto by měl být první trestný čin za konkrétních okolností případu zločinem loupeže fakticky konzumován. O faktickou konzumpci se podle názoru obviněného jedná v případě, jestliže je konzumovaný trestný čin spáchaný v jednočinném souběhu jen prostředkem nebo vedlejším produktem relativně malého významu ve srovnání se základním trestným činem. Tak je tomu v předmětném případě u přečinu neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle ustanovení § 234 odst. 1 tr. zákoníku. Znakem skutkové podstaty loupeže, ze které je obviněn, je úmysl pachatele zmocnit se násilím, popř. pohrůžkou bezprostředního násilí věci. Touto věcí byla v předmětném případě kabelka poškozené, ve které se nacházela peněženka spolu s platební kartou. O konkrétním obsahu kabelky však nemohl pachatel vědět, a i pokud by předpokládal, že se v kabelce bude nacházet platební karta, nebylo opatření platební karty, která je v současné době již dobře technicky chráněna a tudíž obtížně dále použitelná k opatření finančních prostředků, jistě jeho primárním úmyslem.

Nejvyšší soud k tomu považuje za nutné zejména uvést, že jednočinný souběh trestných činů loupeže podle ustanovení § 173 odst. 1 tr. zákoníku a neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 1 tr. zákoníku podle ustálené judikatury není zásadně vyloučen, neboť objekty citovaných trestných činů jsou rozdílné, když objektem zločinu loupeže podle ustanovení § 173 odst. 1 tr. zákoníku je jednak osobní svoboda ve smyslu svobodného rozhodování, jednak majetek (kumulativní skutková podstata) – srov. Novotný, O., Vokoun, R., Šámal, P. a kol. Trestní právo hmotné. Zvláštní část. 6. vydání, Praha: Wolters Kluwer ČR, a. s., 2010, s. 93, oproti tomu objektem přečinu neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 1 tr. zákoníku je ochrana platebních prostředků v rámci bezhotovostního platebního styku a tím bezpečnost, funkčnost a spolehlivost (také z hlediska pravosti) finančního styku, který je jedním ze základních kamenů fungujícího tržního hospodářství. Navíc přečin neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 1 tr. zákoníku není v tomto konkrétním případě s ohledem na shora uvedené skutkové okolnosti ani vedlejším, málo významným produktem základního trestného činu, tj. zločinu loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku (k tomu obdobně srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 8. 2013, sp. zn. 4 Tdo 812/2013, byť v tomto případě se jednalo o souběh trestných činů podle § 209 a § 234 odst. 3 tr. zákoníku), neboť zločin loupeže za daných skutkových okolností právě směřoval k úmyslnému zmocnění se cizích věcí, a to konkrétně v této věci černé koženkové kabelky v hodnotě 1000,- Kč a jejího obsahu, jímž byla peněženka v hodnotě 250,- Kč s finanční hotovostí 600,- Kč, občanský průkaz, řidičský průkaz, ISIC karta, průkazka MHD P. s kuponem v hodnotě 720,- Kč, průkazka S. A., karta zdravotní pojišťovny, platební karta K. b., a. s., V. E., mobilní telefon zn. S., IMEI …, v hodnotě 1000,- Kč a svazek 5 klíčů s přívěsky, tedy věcí v celkové hodnotě 3570,- Kč. V posuzovaném případě tedy obviněný realizoval svůj úmysl zmocnit se těchto věcí poškozené (včetně platební karty K. b., a. s., V. E.), které byly ve vztahu k obviněnému věcmi cizími, jinými slovy šlo o záměrné jednání obviněného, které směřovalo k zmocnění se těchto cizích věcí, ke kterému nakonec i přes obranu poškozené došlo, a proto se nemohlo jednat u žádné z nich o vedlejší, málo významným produkt základního zločinu loupeže.

S ohledem na popsané konkrétní okolnosti posuzovaného případu je tedy třeba uzavřít, že zvýšené nebezpečí činu pro společnost vyplývající z páchání loupeží, při nichž dojde rovněž k odcizení

platební karty či karet, zpravidla znamená, že v konkrétních případech nepřichází zásadně v úvahu vyloučení jednočinného souběhu uvedených trestných činů ani vzhledem k zvláštnímu průběhu skutkových okolností zakládajících stav tzv. faktické konzumpce, neboť s ohledem na uvedené okolnosti není takové opatření platební karty jen vedlejším produktem (relativně malého významu) spáchání trestného činu loupeže. V tomto směru nelze vycházet jen z kategorizace trestných činů (přečin a zločin – srov. § 14 tr. zákoníku), jak činí v dovolání obviněný, ale je třeba hodnotit všechny uvedené rozhodné skutečnosti.

Podle dovolatele znakem skutkové podstaty loupeže je úmysl pachatele zmocnit se násilím, popř. pohrůžkou bezprostředního násilí věci. Touto věcí byla v předmětném případě kabelka poškozené, ve které se nacházela mimo jiných věcí peněženka spolu s platební kartou. O konkrétním obsahu kabelky však podle svého tvrzení obviněný nemohl vědět, a i pokud by předpokládal, že se v kabelce bude nacházet platební karta, nebylo opatření platební karty, která je v současné době již dobře technicky chráněna a tudíž obtížně dále použitelná k opatření finančních prostředků, jistě jeho primárním úmyslem. K této námitce Nejvyšší soud poznamenává, že podle v projednávané věci zjištěných skutkových okolností vyplývá, že dosud neztotožněný spolupachatel obviněného poškozenou chytil zezadu za ruce, aby jí znemožnil pohyb, a obviněný K. S. současně uchopil řemínek kabelky poškozené, kterou měla zavěšenou přes rameno, a snažil se jí kabelku strhnout, poškozená se však bránila a kabelku nechtěla vydat, pevně ji držela, obviněný však tahal za řemínek tašky takovou silou, až řemínek kabelky vytrhl a poté obviněný společně s dosud neztotožněným spolupachatelem s kabelkou poškozené z místa činu uprchli. Z toho je zřejmé, že úmyslem obou spolupachatelů byla snaha získat kabelku poškozené Z. K., a to pro její obsah. V tomto směru nepochybně obviněný K. S. jednal v úmyslu přímém podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Závěr o úmyslné formě zavinění na straně obviněného K. S. lze dovodit i ve vztahu k přečinu neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 1 tr. zákoníku, neboť v kontextu toho, že v současné době většina dospělých osob má v peněžence, které ženy běžně nosí v kabelce, nejen peníze, ale i platební karty, neboť jde o zcela běžný platební prostředek, lze důvodně z provedených důkazů dovodit, že obviněný musel být přinejmenším srozuměn s tím, že zcizovaná kabelka obsahuje vedle mobilního telefonu a dalších věcí i peněženku, která obsahuje i platební kartu, stejně jako např. peníze, neboť právě proto, aby se pachatel těchto věcí zmocnil, dámskou kabelku odcizuje. Zmíněný závěr Nejvyšší soud učinil při respektování právního názoru vyjádřeného v nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 1. 2010, sp. zn. III. ÚS 722/09, publikovaném pod č. 2 ve sv. 56 Sb. n. u. ÚS a v nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 6. 2004, sp. zn. IV. ÚS 37/03, publikovaném pod č. 81 ve sv. 33 Sb. n. u. ÚS, o tom, že nepřímý úmysl nelze jen předpokládat, nýbrž je nutno ho dovodit z konkrétních okolností případu. Nejvyšší soud se ostatně již opakovaně vyjadřoval k problematice, zda pachatel v případě odcizení dámské kabelky a v ní obsažené peněženky může být na podkladě konkrétních okolností případu prokázaných provedenými důkazy srozuměn s tím, že s ní odcizí i platební kartu v ní uloženou, a to kupř. v usnesení ze dne 25. 8. 2011, sp. zn. 4 Tdo 884/2011, nebo v usnesení ze dne 15. 11. 2011, sp. zn. 8 Tdo 1419/2011. V této své judikatuře vždy shodně dovodil, že v současné době je u dospělých osob běžné každodenní používání platebních karet, které jsou obvyklým platebním prostředkem stejně jako peníze. Eventuální úmysl ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku spočívá v tom, že pachatel věděl, že svým jednáním může způsobit porušení nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákoníkem, a pro případ, že jej způsobí, byl s tím srozuměn. Není proto rozhodné, zda odcizení platební karty bylo primárním úmyslem obviněného K. S., jak namítal v dovolání. Podle trestněprávní nauky není způsobení následku přímým cílem pachatele, ani nevyhnutelným prostředkem, neboť pachatel sleduje svým záměrem cíl jiný, který může být z hlediska trestního práva jak cílem relevantním, tak i cílem nezávadným. Přitom je však pachatel vždy srozuměn s tím, že realizace tohoto cíle předpokládá či zahrnuje způsobení následku významného pro trestní právo, avšak tento následek je nechtěným, pouze vedlejším následkem jednání pachatele, s kterým je však srozuměn. Na takové srozumění lze usuzovat z toho, že pachatel nepočítal s žádnou konkrétní okolností, která by mohla zabránit následku, který si představoval jako

možný, a to ať už by šlo o jeho vlastní zásah, nebo o zásah někoho jiného. Tyto závěry platí tím spíše, že používání platebních karet je v současnosti stále na vzestupu a jde o zcela běžný platební prostředek. S ohledem na tyto konkrétní prokázané skutečnosti, byl obviněný K. S. v případě odcizení dámské kabelky přinejmenším srozuměn s tím, že se v kabelce bude nacházet peněženka, která bude platební kartu obsahovat, takže existence alespoň eventuálního úmyslu ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. zákoníku je u něj nepochybně dána.

Ze všech těchto důvodů po přezkoumání napadeného rozhodnutí na základě obsahu spisu a s přihlédnutím ke všem uvedeným skutečnostem Nejvyšší soud neshledal mezi provedenými důkazy a jejich hodnocením na straně jedné a skutkovými zjištěními na straně druhé žádný rozpor, natož rozpor extrémní, přičemž k námitkám obviněného neshledal ani žádné podstatné procesní pochybení. Soudy se nedopustily ani vybočení z mezí volného hodnocení důkazů podle § 2 odst. 6 tr. ř., když své závěry v tomto směru v odůvodnění svých napadených rozhodnutí náležitě a logicky vysvětlily. Soud prvního stupně jako soud nalézací objasnil a posoudil všechny skutečnosti rozhodné z hlediska skutkového zjištění i právního posouzení, které posléze náležitě přezkoumal i soud druhého stupně, jako soud odvolací, který odvolání obviněného K. S. podle § 256 tr. ř. zamítl, přičemž se současně bez pochybností a logicky vypořádal se všemi relevantními námitkami obviněného K. S. uplatněnými v rámci odvolacího řízení.

Z obsahu dovolání a po porovnání námitek v něm uvedených s námitkami uplatněnými v odvolání, jakož i s přihlédnutím k tomu, jakým způsobem se s nimi vypořádal odvolací soud, je patrné, že rozhodnutí dovoláním napadené a řízení jemu předcházející netrpí právně relevantními vadami. Z těchto důvodů je třeba jednoznačně dospět k závěru, že jde v případě obviněného K. S. o dovolání zjevně neopodstatněné, a proto je Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl.